N:r 5. Årg. 21. I MARS 1916. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Drottninggatan 55.*	»Sinim», Stockholm.	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Huru skola vi kunna göra vårt bästa för Kinas evangelisering? — Kina under år 1915. — Missionens årliga tacksägelse- och bönedag den 14 mars. — Brefafdelningen. — Från hemlandet. — Tacksägelseämne. — Axplock från expeditionen. — Smärre meddelanden från Kina. — En bönhörande Gud. — Kristi kärlek tvingar mig. — Hemgånget ombud. — Missionärernas adresser. — Svenska kyrkans mission.

Huru skola vi kunna göra vårt bästa för Kinas evangelisering?*

Vi stå vid slutet af denna konferens. Vår uppgift är af allvarligaste slag. Vi representera här i viss mening den största nationen på jorden, den som är störst i fråga om folkmängd, af största betydelsen i den närvarande världskrisen, rikast i fråga om resurser, främst med afseende på trängande behof och öfverhängande nöd, störst i sina möjligheter till utveckling. Ären I och äro Kinas ledande män besjälade af sann uppriktighet, då kommer Kina under de närmaste två decennierna att göra större framsteg än något annat folk på jorden under samma tid. Tänk på den kris, hvari Kina för närvarande befinner sig! Tänk, hvilka viktiga problem, som framställa sig för hvarje sann fosterlandsvän i Kina! Jag vet, att jag talar till sådana, som ömma för Kinas nöd. Ja, det finnes män, som vilja lefva för Kina, som skulle vilja dö för Kina.

Här finnas män, som måste betala priset för Kinas räddning. När jag ser ut öfver denna stora åhörareskara, säger jag till mig själf: Här sitta de. Somliga af dessa män skola gifva sina lif för Kina. Då jag passerade Gula floden, "Kinas sorg", såg jag fördämningar, byggda af oärliga ämbetsmän. Floden kom, tusenden förgingos, och värden för millioner förstördes. Felet var en endes. *En* man hade ruinerat sin provins, *en* man hade tillfogat sitt land obotlig skada. Hvarifrån skall räddning komma? Från penningar? Under sådan ledning som den nuvarande skulle penningarna försvinna lika fort, som de anskaffades. Skolbildning ensamt utgör ej botemedlet. Ingenting hjälper, om ej kinesernas karaktär blir förändrad. Men hur skall den kunna förändras utan religion, utan Gud?

Vi känna vidden af den kris, hvari Kina befinner sig, och vi hafva ljutit tårar för Kinas skull. Jag påstår inför eder, att det finnes blott *en*, som kan rädda Kina likaväl som Amerika och hela världen, och denne ende är Jesus Kristus, ty det finnes intet annat namn under himmelen, människorna gifvet, i hvilket vi skola blifva frälsta, annat än det namnet. Endast Kristus, korsfäst och uppstånden, kan lösa Kinas sedliga och religiösa problem. Kristus, endast Kristus, är Kinas hopp.

Vi ha talat om krisen i Kina och om dess hopp. Nu skola vi säga något om Kinas nöd och behof. Hvad det främst af allt behöfver, är ledning, en sådan ledning, som grundar sig på kristlig moral. Finnes här någon sådan kristlig ledare? Jag frågar eder, så många som älska Kina: Viljen I gifva edra lif åt Gud för att tjäna honom i Kina? Jag tänker på den unge kinesen, Long Fook, som, då han hörde om de förtryckta slafvarne i Sydamerikas grufvor, sålde sig själf till slaf under 5 år för att vinna dessa slafvar för Kristus. Ända till sin död arbetade han i grufvorna tillsammans med de andra slafvarne och

* Utdrag ur ett föredrag, hållet af Sherwood Eddy vid en *kinesisk* kristlig ungdomskonferens år 1914 i Kansas City, Amerika.

vann därunder 200 själar för Gud. Jag är öfvertygad om att det här i Amerika finnes kinesiska studenter med samma sinne som Long Fook.

Låt mig nämna ännu ett exempel. Horace Pitkin var för 20 år sedan min studiekamrat i Yale. Han offrade sin tid och sin förmögenhet för Kinas väl. Han hade fattat kärlek till Kina, och han gaf sitt unga lif för det land, han älskade. När jag besökte Paotingfu, visade man mig den plats, där pöbeln omgifvit honom för att döda honom. Han hade intet klandrande ord att säga till denna pöbel. Han endast bad: "Fader förlåt dem, ty de veta icke, hvad de göra." De visade mig den plats, där han suttit tillsammans med sina vänner den sista aftonen han lefde. Han sände då ett budskap till sin hustru, som låg sjuk i Amerika: "Säg min hustru", bad han, "att Gud var med mig ända till slutet; säg henne, att hans frid var min hugsvalelse; bed henne skicka vår gosse, Horace, till Yale, där jag har studerat! Och säg min son, att han om 25 år skall komma ut till Kina och upptaga mitt arbete här"! Pitkin hade icke varit i Kina länge nog för att hinna lära sig språket, men likväl sade han: "Säg min son, att han skall komma hit."

Det är genom sådana offer, Kina skall vinnas, och detta är det pris, vi måste betala för att vinna det. Utan offer och utan lidande kan det aldrig ske. Själf har jag en son, som ämnar sig till Asien för att någonstädes där offra sitt lif i evangelii tjänst. Jag önskar få sända min son dit, blefve det än ett nytt boxarupproor, och skulle han än mista sitt lif. Till hvad pris som helst vill jag, att han skall gå den vägen, ty jag vet intet större, än att en man offrar sitt lif för sina vänner och för det land, som behöfver honom.

I staden Taiyuanfu i Shansi stod jag under det träd, där 46 missionärer blefvo halshuggna år 1900. Jag vill ej kasta skulden för denna våldsgärning på bödlarne. De förstodo ej bättre. Bland dessa 46 martyrer voro två små flickor, hvilkas fränder äro mina vänner. Vid ett tillfälle gästade jag deras farföräldrars hem i Ohio. Det var, sedan blodbadet hade ägt rum. De gamla sade under tårar: "Vi hysa inga bittra känslor. Vi gåfvo våra älskade åt det landet, så fullt af nöd och behof. Ja, Kina *skall* komma att tro sanningen." Sedan visade de mig det heligaste minne, de hade af sin dotter, det sista bref, hon hade skrifvit till dem, just innan hon gick till stupstocken. — Kommen ihåg, att hennes två flickor redan voro dödade, och att det bästa, hon kunde hoppas, var att få dö så hastigt som möjligt. — Hon skref:

"Mina dyrt älskade!

Jag försöker samla mitt mod för att kunna skrifva till eder än en gång. Huru skall jag kunna beskrifva allt det förfärliga, vi genomgått dessa dagar? Jag ville helst skona eder. Våra kära vänner i Shoyang och våra egna älskade flickor togos tillfånga och fördes hit till Taiyuanfu, slagna i järn. Och här blefvo de på guvernörens befallning halshuggna. Själfva stå vi nu väntande på hembud. Jag är beredd för hvad som skall komma och känner mig lugn och stilla. Herren är underbart nära, och han skall ej öfvergifva mig. Jag kände mig orolig och upprörd, så länge det fanns en skymt af hopp om att få lefva, men Gud har nu tagit bort den känslan, och nu beder jag min Gud om nåd att med mod kunna möta det rysliga, som kommer. Smärtan är snart öfver, och sedan, o, hur ljufligt välkomnandet skall bli därhemma!... Mitt minsta barn gör mig sällskap. Gud skall ge mig det igen i himmelen. O, hur glad min älskade mor skall bli att få välkomna oss där! Jag kan ej föreställa mig, hurudant min Frälsares välkomnande skall bli, men det blir ersättning nog för alla dessa dagars ångest. Mina älskade, gören eder lösa ifrån denna värld och lefven nära Gud! På intet annat sätt kunna vi få del af den frid, som öfvergår allt förstånd. Jag ville skrifva till hvar och en af eder särskildt men är alltför trött; måste vara lugn och stilla dessa återstående timmar. Jag ångrar ej, att jag kom till Kina, är endast ledsen öfver, att jag gjort så litet."

Kommen ihåg, att denna kvinna var en utlänning! Till ett högt pris köpte hon, om jag får tala så, sin medborgarrätt i Kina. I ären kineser genom födelse. Viljen *I* dö för Kina? Jag vet, att somliga af eder äro villiga därtill. Jag vet, att 40 tusen af edra landsmän under boxareupproret hellre läto sig dödas än förnekade sin Frälsare.

Somliga af eder befinna sig kanske i vissa intellektuella svårigheter rörande den kristna tron. Somliga kunna kanske ännu ej omfatta den i sin helhet. Men I ären ärliga tviflare. Gud känner eder, och Gud älskar eder. Bröder, jag är ej orolig i fråga om eder tro. Öfverlämnen eder vilja åt Gud! Följen Kristi ord i Joh. 7: 17! Öfverlämnen eder åt hans ledning! Följen Kristus i den mån, han talar till edert förstånd och edert samvete! Begynnen i dag att helga edra lif åt Gud för Kina!

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

Kina under år 1915.

Efter parlamentets upplösning 1913 har presidenten regerat med oinskränkt makt. I juli månad tillsattes en kommitté med uppgift att utarbeta en regeringsform. Frågan om införandet af monarkisk styrelse har sedan dess mycket ifrigt dryftats i Kinas press. Vi få nog vänta en snar återgång till den gamla regimen.

Genom den politiska spänningen mellan Japan och Kina i början af året fick den nationella hänförelsen ny fart. Mått och steg togos för att utveckla inhemsk handel och industri. Japanska varor bojkottades öfverallt i landet. Man lade sig vinn om att skapa en kraftig försvarsrörelse bland folket.

Då Kina ej längre kunde få låna pengar i utlandet på grund af krigstillståndet i Europa, har det varit hänvisadt till sina egna resurser. Den ekonomiska frågan har till allmän tillfredsställelse blifvit löst genom inhemska lån, insamlingar och skatter. Den allmänna säkerheten har visserligen varit hotad i vissa delar af landet af röfvareband, och vid ett par tillfällen har allmän resning varit nära att utbryta, men på det hela taget har lugn rådt. Södra delen af landet har varit hemsökt af svåra öfversvämningar med stor förlust af lif och egendom.

I dec. 1914 återställdes af presidenten den tillbedjan af himmelen vid högaltaret i Peking, som efter mandschudynastins fall legat nere. Detta är första gången i Kinas historia, som någon utan kejsarvärdighet officierat såsom folkets öfverstepräst. Då återställandet af denna urgamla ceremoni proklamerades, följde en försäkran om fullständig religionsfrihet. Det oaktadt har dock nyligen en befallning utfärdats, att alla arméns och flottans officerare och menige man skola aflägga sin trohetsed inför en afgudabild.

Missionsarbetet synes ej ha lidit något nämnvärdt afbräck genom kriget. Kina Inlandmissionen, som har stationer öfver hela landet, har enligt sin årsrapport ej rönt något som helst menligt inflytande af kriget. De tyska missionerna hafva också kunnat fortsätta med sitt arbete. I provinsen Shantung hafva dock några af deras missionärer bortförts till Japan som krigsfångar. Fortsättningskommittén i Kina har till sådana missioner, som lidit mer allvarligt afbräck genom kriget, utdelat omkring 65,000 kr., som ställts till deras förfogande. Det är beklagansvärdt, att de krigförande folken kastat en mörk skugga öfver sig själfva och öfver den kristna civilisationen genom att hänsynslöst söka nedsvärta hvarandra i sina respektive i Fjärran Östern utgifna tidningsorgan.

Trots allt detta har hos de bildade klasserna i Kina försports en hittills okänd villighet att lyssna till evangelii förkunnelse. Vi minnas, att Sherwood Eddy i slutet af 1914 höll en serie möten i 12 af Kinas större städer, och att därvid mycket stora skaror samlades. Man beräknar, att omkring 117,000 besökt dessa möten, och att ett antal af 10,600 förklarat sig villiga att skaffa sig en närmare kännedom om den kristna läran samt följa den, då de i sina hjärtan blifvit öfvertygade om dess sanning. Nära 8,000 hafva sedan anmält sig vilja inträda i regelbundna bibelklasser. Man beräknar, att 25 % af dessa unga män förut ej varit berörda af kristendomen.

I provinsen Fukien har en omfattande evangelistverksamhet satts i gång. Sexhundra kristna kineser med erfarenhet i kristlig verksamhet hafva inkallats till städerna Fuchow och Amoy för att tränas till ledare i den serie möten, som anordnats i provinsens 11 städer af andra rang. Då dessa möten sedan kommo till stånd, gåfvo de ett öfverraskande godt resultat. En plan för permanent aggressiv evangelisk verksamhet i provinsen håller nu på att utarbetas. Liknande företag anteckna vi från provinserna Kwangtung och Honan samt från Mandschuriet. Det är tydligt, att missionärerna och ledarne inom den kristna kyrkan i Kina anse, att sådana tillfällen gifvas för evangelisk verksamhet i landet, att de måste sätta alla krafter i verksamhet för att så långt möjligt är kunna utnyttja dem.

Forts.

Missionens årliga tacksägelse- och bönedag den 14 mars.

Allt hvad I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han gifva eder; det skall jag göra, på det att Fadern må blifva förhärligad i Sonen.

När Josef "öppnade alla förrådshus", kom man "*från alla länder*" till Egypten till Josef för att köpa säd, ty det var stor hungersnöd i alla länder. Det var för visso en storartad syn att se alla dessa karavaner af Asiens och Afrikas söner draga upp till de öppna förrådshusen i Egypten.

Nu har den enfödde Sonen själf gifvit alla dem, som tillhöra honom, ofvanstående fullmakt, som ger dem fri tillgång till den himmelske Faderns rika förrådshus, där de få allt utan penningar och för intet. Men icke det allenast. Sonen skall själf göra allt hvad de bedja om, på det att Fadern må blifva förhärligad.

I andlig mening råder det än i dag hungersnöd i alla länder och ej minst i Kina. Där söker missionen visa hungrande och törstande själar vägen till Faderns förrådshus. Därför, kära missionsvänner, om Guds Ande får göra den rika innebörden af Jesu löftesord lefvande för edra hjärtan, frambären då den 14 mars gemensamt i tacksägelse och bön missionens arbete i Kina och här hemma! Några ämnen för detta gifvas härnedan:

Tacksägelseämnen:

1. Att Gud i denna af så mycken strid och söndring sargade tid låtit dörren till vårt arbetsfält i Kina stå öppen, och att han vakat öfver sitt verk där, så att det fått fortgå och utvecklas, på det hela oberördt af yttre förhållanden.

2. Att Gud återgifvit de arbetare, som varit nedbrutna af sjukdom, hälsa och krafter och låtit pröfningens tid föröka deras tro och nitälskan.

3. Att tre nya arbetare kunnat utsändas sedan förra årets tacksägelse- och bönedag.

Böneämnen:

1. Att Gud ville under detta år genom sin Helige Ande kalla, utrusta och utsända nya arbetare från hemlandet, och att han i Kina ville bland de troende kineserna uppväcka unga män till evangelister, fulla af tro och den Helige Ande.
2. Att Gud ville fylla arbetets andliga och lekamliga behof efter sin nåds rikedom, så att evangelisations-, skol-, seminarie-, K. F. U. M.-arbete m. m. måtte bära rika frukter.
3. Att Gud ville gifva särskildt de ledande krafterna ute och hemma nåd att känna och göra hans vilja med afseende på alla de uppgifter, som under detta år möta i arbetet.

Brefafdelningen

Fru *Augusta Berg* skrifver i ett enskildt bref från Pingiang fu den 3 jan.:

. . . Sedan den 19 dec. är jag hos våra vänner dr. och fru Carr, som så vänligt inbjudit mig att tillbringa min konvalescenttid hos dem. Hemma på stationen går ej att hvila, såvidt man ej ligger till sängs. Jag känner mig starkare dag för dag, och när jag om ett par veckor reser hem, hoppas jag vara fullt arbetsför. Benen ha varit särskildt svaga dels efter febern dels af reumatism, men jag får massage hvar dag, hvilket mycket stärker mig.

"På resande fot."

August följde mig hit ($3^1/_2$ dagsresor) och stannade öfver jul. Det var så roligt få vara tillsammans. Det engelska julfirandet är ju så olikt vårt, men glädjen öfver den stora gåfvan är densamma.

Om febern var långsam — nio veckor till sängs — så har tillfrisknandet gått så mycket fortare. Jag har förnummit, huru mycken bön, som varit i verksamhet. Min hjärtebön är, att jag härefter må kunna tjäna min Mästare *bättre* och bära *mer* frukt till hans ära.

Ester och August gåfvo mig den allra ömmaste vård. Ester skötte om hus och allt, var till ovärderlig hjälp. Hon har tillbragt julen uppe hos Carléns och riktigt hvilat ut. Hon behöfde det, ty hon var så trött.

Här i Pingiang fu pågår ett storartadt arbete. På sjukhuset för män ligga omkring ett hundratal, som dagligen stå under evangelii inflytande. Ett sjukhus för kvinnor finnes ock. Här finns ett nybyggdt trefligt kapell. Det var så dyrbart att i går kunna få gå till Guds hus. Har ej varit med om någon gudstjänst sedan slutet af september.

Från Yuncheng har jag bara goda underrättelser. Herr Landin, som hela hösten lidit af dysenteri, börjar nu repa sig och kunna arbeta i seminariet. I början af oktober var det riktigt bedröfligt. Fem af oss lågo sjuka på en gång. Bloms lilla Majastina var riktigt vid grafvens port. Hennes pappa och mamma tror jag blefvo sjuka af öfveransträngning. Men Herren som förde *i* nöden, har fört oss alla *ur* nöden.

Fredrika Hallin är så märkvärdigt kry. Just till jul kom hon hem från Honan, där hon hälpt Ida Ringberg vid en bibelkurs.

Till sist de varmaste hälsningar med Jer. 29: 11.

* * *

Från Harbin i Mandschuriet skrifver missionär *Martin Lindén* den 30 jan.:

Vi ankommo lyckligt och väl hit i går kväll och hvila i dag (söndag). I morgon fortsätta vi troligen resan till Ch'ang Ch'ung. Vi ha i sanning haft en mycket god resa. Det har hvarken varit för kallt eller för hett, och inga tågombyten ha vi haft om nätterna.

Ifrån Irkutsk ha vi haft en kines till ressällskap. Han kunde ryska och har varit oss till stor hjälp.

Vi äro alla friska och tacka Gud för all hans nåd och godhet. — Varma hälsningar från oss alla!

* * *

Hoyanghsien den 15 dec. 1915.

I Herren älskade missionsvänner!

Nåd och frid!

"Se, jag sänder eder såsom får ibland ulfvar" . . .

Aldrig har det gifvits en tid af vår 20-åriga vistelse i Kina, hvarunder ofvanstående sanning

kunnat så bokstafligen tillämpas på oss, som just nu. Icke i mannaminne, säga äfven de äldsta kineser, har det funnits ens en kortare period, hvarunder dessa trakter varit så uppfyllda af ulfvar i människoskepnad, som just nu. Att skildra tillståndet, så att det ens tillnärmelsevis kan uppfattas af mina läsare, finner jag omöjligt. Röfvare och röfverier ha sedan ett par månader tillbaka utgjort så godt som det enda ämnet för samtal och öfverläggningar, både hemliga och offentliga.

Jag kom tillsammans med min hustru och vår lilla gosse sent i går afton hem från ett missionsmöte efter 5 dygns bortovaro. Betecknande för ställningen är, att vår församlingsäldste i Hancheng, som jag träffade under vägen, hann ej mer än hälsa, förrän han begynte utfråga mig om röfvarnas härjningar i trakten af Hoyang och Changhsien. Likaså hade jag i går afton ej hunnit inom dörren till stationen, förrän evangelisten började berätta den ena historien efter den andra om röfvarnes bragder under vår frånvaro. När vi reste, hade de sitt hufvudkvarter 80 li söder om denna stad; när vi återkommo, hade de flyttat 40 li närmare oss. Alltså ha vi dem nu blott 2 sv. mil härifrån, en liga omkring 300 man stark. I en köping, 40 li söder ut, togo de för 3 dagar sedan tillfånga 2 affärsinnehafvare, för hvilka de begärde en stor lösesumma. Tills i går hade öfver 2,000 täls eller omkring 6,000 kronor utbetalts för deras frigifvande, men ändock kvarhöllos de som fångar. Härvarande polismän, gendarmer och volontärer ha dragit dit ned. Men då Tungchow-soldaterna ingenting kunde uträtta mot röfvarne i Ku chüen, 40 li längre söderut, där de förut under $^1/_2$ månad haft sitt hufvudkvarter, kan helt säkert folket härifrån intet uträtta. Under tiden är staden här beröfvad sitt försvar mot andra ligor, ty sådana finnas nu allestädes.

I Hancheng, där vi f. n. ha en troende polismästare och en dito polischef, har infångandet af röfvare pågått mycket energiskt, så att de f. n. ha närmare 300 häktade. Men hvad förslår det? Bergstrakterna sägas ännu vara *uppfyllda* af röfvare.

I I-chuan försökte röfvarne för ett par veckor sedan intaga staden, och under dess försvar fingo ej så få å ömse sidor sätta lifvet till.

I Cheng hsien belägrade en liga den västerut liggande stora köpingen Tengyen. På grund afsina starka och höga murar lyckades köpingen hålla ut en vecka, innan den föll i ulfvarnas händer. Invånarna kämpade natt och dag, hoppades på undsättning men fingo vänta förgäfves. Röfvarnas framfart, sedan de väl kommit in i köpingen, öfvergår all beskrifning. Den var den mest vilddjurslika, som tänkas kan. Äldre flickor och unga hustrur bortfördes, likaså de äldsta skolgossarna. Dessa tvingades att förena sig med röfvarna. Slaktandet var för öfrigt oerhördt, och nästan allt af värde, som icke kunde bortföras, brändes.

Vår evangelist i Chenghsien, Kao, blef rädd och skref genast till oss för att be, att hans dotter, som arbetar där som bibelkvinna, skulle jämte barn få ta sin tillflykt till Hoyang för en tid. Skjuts har nu sändts efter dem.

Gud har hittills i nåd *på ett underbart sätt* skonat oss utländingar och äfven de infödda kristna häromkring. Ett undantag utgör dock vår evangelist Ki Chong hsioh. För en månad sedan, då han var på väg hem från I-chuan och en afton i skymningen tog in på ett värdshus i en köping bland bergen, hann han ej sadla af sin mula, förrän folk kom springande och ropade, att en röfvareliga höll på att göra sitt inträde genom köpingens på motsatta sidan liggande port. Tillsammans med värdshusfolket och andra flydde då Ki samma väg, han kommit, och hade att i natten tillryggalägga 30 li (= 15 kilom.) på en svår bergsstig, innan han uppnådde något härbärge. Dels af rädsla, dels af öfveransträngning blef han så medtagen, att han sedan måst ligga till sängs en hel månad för att hämta krafter.

Vi närma oss julen. Blott 9 dagar till julaftonen! Dock kan det vara lika troligt, att vi då äro stadda på flykt, om intet värre har inträffat, som att vi fira helgen i frid i hemmet, omgifna af våra kära församlingsmedlemmar och skolbarn.

Vi ha hittills trott, att såväl församlingsmedlemmarna som vi själfva, af politiska eller andra oförklarliga skäl, skonats. Men just i dag har ett rykte nått oss, som ej låter otroligt men dock ännu icke bekräftats, att 6 af de amerikanska ingeniörerna vid Ienchuans oljekällor, belägna 2 dagsresor norr om I-chuan, blifvit anfallna af röfvare och mördade, samt att t. o. m. oljeverken förstörts.

Det vill mycken nåd till att i dessa tider "*hvila trygg* i Jesu armar". Särskildt tackar jag Gud, som hittills uppehållit min kära hustrus mod och jämnvikt.

Jag har skrifvit ofvanstående för att sporra våra kära missionsvänner till brinnande och uthållig trosbön för oss, då I hören om vårt *faktiskt kritiska läge.* *

I Herren, Eder förbundne

Rob. Bergling.

Från hemlandet.

Den 20 febr. hade missionens vänner i Örebro anordnat sitt vanliga årliga möte för S. M. K. i det lutherska missionshuset i staden. Både på för- och eftermiddagen samlades en stor skara omkring Herrens ord, och Herrens Ande var oss nära. Vi äro lyckliga att i Örebro också äga en bönekrets, som samlas regelbundet till bön för Kina. Först på den stora dagen skola vi fullt fatta, hvilken stor betydelse dessa bönekretsar ha för missionen. Gud välsigne alla dem, som äro villiga att ingå i förbönens uppgift! Vi hade utom missionär Högman den stora förmånen att ha med oss vår trogna mångårige med-

* Vi vilja fästa uppmärksamheten på, att detta bref, ehuru först nu anländt, var skrifvet i medlet af dec. Enl. ett just nu från Chiechow anländt bref, skrifvet den 21 jan., hade inga oroande meddelanden ingått, utan hade våra syskon i Hoyang och Hancheng icke ofredats. Men att läget alltfort är allvarligt, är tydligt nog, hvarför mycken förbön är af nöden.

Red.

arbetare i S. M. K., godsägaren J. Hedengren. Herren löne och välsigne missionens vänner i Örebro och göre dem ännu mer rika i Herrens verk, till dess Herren kommer!

Tacksägelseämne.

Då vi veta, att det finnes många vänner, som med oss bedit Herren gifva oss medel till inlösande af de hus, missionen under flera år hyrt och innehaft i Tungchowfu, Hoyang och Ishih, men som vi nu skulle nödgas lämna, såvida de ej kunde förvärfvas genom köp, vilja vi meddela, att Herren nu sändt oss den för köp erforderliga summan. Vi bedja eder därför att nu med oss *tacka* Herren för denna hans underbara godhet. Lofva Herren, min själ, och förgät icke, hvad godt han har gjort dig!

Axplock från expeditionen.

Vi ha i dag (den 22 febr.) från en värnpliktig missionärskandidat mottagit ett bidrag till missionen. Han skrifver: "Då jag nu sänder detta, gör jag det under bön till Gud och i medvetande om att han skall välsigna det till sitt namns förhärligande genom själars frälsning därute i Kina. Vi äro tre troende pojkar på kompaniet, och liksom Paulus gjorde sammanskott för de kristna i Jerusalem, så ha också vi beslutat att göra ett sammanskott för missionen i Kina... Det är min dagliga bön och innerliga önskan, att Gud skall fördubbla skaran af troende här, innan min värnpliktstid är slut. Här gäller att gå omkring och söka förlorade får och föra dem åter till Herdens famn. Man märker därunder, att det är många, som i hjärtat önska bryta med sitt gamla lif, men de sakna mod. Här är i många afseenden en god förberedelse för min framtida uppgift. Bedjen Gud, att han må göra mig alltmer skicklig till allt godt ord och verk och icke endast mig utan också mina kära kamrater, som frukta Gud!"

Vi anbefalla dessa tre Herrens vittnen på deras viktiga post åt våra vänners förbön.

* * *

Från en annan kinavän ha vi just mottagit följande uppmuntrande rader:

"I går hade vi ett så skönt bönemöte för Kina. Gud har varit så god. Han är oss så nära dessa stunder, och en bönens ande förnims i ljuflig endräkt. En kär broder, som är på tillfälligt besök här, sade: 'Jag tror, att i hela Sverige finnes det ej sådana kinamöten'. Jag försökte genast förklara för honom, att så låter det från alla håll, ty *alla* äro så glada åt sina möten. O, hvad det är stort, när själar välsignas! Det är nåd alltsammans. En god tillslutning har det varit, och det gläder oss.

Från ännu en plats skrifves: "Vi äro här en liten skara, som älska Herren och hans verk i Kina. Samlas, då Gud påminner, till små bönemöten. Herren har vid dessa gifvit så rik välsignelse.

Våra små skolbarn försöka också dra ett strå till stacken. De ha sin sparbössa i skolan, och vid lingonplockningen i höstas lämnade de så gladt en liten slant till Kina." —

Då vi äro öfvertygade därom, att vi i de bönemöten, som hållas landet rundt för arbetet i Kina, hafva den viktigaste kraftkällan i vårt missionsarbete, meddela vi detta till deras uppmuntran, som äro med oss i bönearbetet, på samma gång som vi bedja våra vänner att ännu mer än hittills enskildt och tillsammans kämpa med oss för hedningarnes frälsning.

Smärre meddelanden från Kina.

Presidenten Yuanshikai har nyligen lämnat en gåfva om 2,000 dollars till universitetet i Peking samt utfäst sig till att årligen utbetala en liknande summa till denna högskola.

Universitetet i Peking grundades af missionärer, tillhörande metodistkyrkan. Fråga är f. n. om, att detta universitet skall ställas under ledning af samt tjäna flera olika missionssällskap, däribland presbyterianska kyrkans samt Londons missionssällskap.

* * *

I södra Kina, där en ganska omfattande mission bedrifves bland *spetälska*, användas flera spetälska unga män i det stora och viktiga arbetet: En reviderad bibels tryckande på det kinesiska talspråket. En yngling vid namn Ng A- Po, som af den hemska sjukdomen fått sina ben bortfrätta, arbetade så ifrigt som korrekturläsare, att han af öfveransträngning insjuknade. Han blef utom sig af sorg, då han af läkare anbefalldes absolut hvila. Såsom genom ett under tillfrisknade han dock snart och var öfverlycklig att åter få upptaga det för honom så kära arbetet. Hela bibeln är snart färdigtryckt och därmed redo att sändas ut i och för sin så viktiga mission.

En bönhörande Gud.

För våra unga missionsvänner.

Den 15 september 1914, presidenten Yuan Shi Kais födelsedag, kom — så berättar en engelsk missionär i Peking — en budbärare från amiral Li, överbefälhavaren över den kinesiska flottan, med förfrågan, om han tillsammans med några vänner finge göra oss ett besök. Vi svarade, att de voro varmt välkomna, och vid elvatiden anlände amiralen i sällskap med fyra andra herrar och sin sonson, en trevlig gosse om tolv år.

Sedan amiralen hälsat, voro hans första ord: "Detta är i sanning en lycklig dag."

"Därför att det är vår gode presidents födelsedag?" frågade jag.

"Nej, utan därför att tre av mina vänner här och min sonson ha beslutat att lämna sig åt Jesus Kristus och nu ha kommit för att delgiva er detta sitt beslut."

"Ja, då kan man i sanning säga, att det är en mycket lycklig dag", inföll jag, uppfylld av innerlig glädje.

En av de fyra herrarna, också han anställd vid flottan, hade i likhet med amiralen varit en kristen nära tjugu år. Ehuru dessa båda på grund av sin tjänstgöring långa tider icke haft tillfälle att höra Guds ord förkunnas eller att vara tillsammans med kristna, hade de bevarats i nåden och tillväxt i Guds kunskap. Alla herrarna talade flytande engelska. En var född i Australien och en i San Francisco. Om denne sistnämnde, herr Liang Chiu Ao, vill jag nu berätta något.

Icke nog med att han var född och uppfostrad i Amerika, han hade även fått sin militära utbildning i Kalifornien. Nu hade han en militär befattning i Kanton i södra Kina och hade, enligt vad han själv sade, nyligen kommit till Peking för att träffa amiral Li, sin personlige vän.

Ett drag av outsäglig smärta låg över herr Liangs ansikte. Jag fruktade därför, att han befann sig i något politiskt trångmål och började göra honom en del frågor för att få reda på orsaken till hans önskan att bli döpt. Han omtalade nu, att han som ung under vistelsen i Amerika icke alls haft något intresse för andliga ting, och att han icke heller under den tid, han varit i Kina, hade frågat efter kristendomen. Besöket hos amiral Li hade, sade han, hos honom åstadkommit en hjärteförändring. Han var nu fullkomligt övertygad om att Jesus Kristus vore den av Gud sände och den frälsare, som givits åt en förlorad värld. I hans händer hade han nu lagt sitt liv. Honom ville han tjäna och tillhöra, och nu längtade han att genom dopet få avgiva vittnesbörd om sin tro.

Jag inbjöd honom och de andra att följande söndag, den 20 september, infinna sig i vår kyrka för att där få sammanträffa med vår kinesiske pastor och flera av våra missionärer. Denna inbjudning hörsammade amiralens vänner med glädje.

Tidigt på måndagsmorgonen kom amiral Lis fru till missionsstationen, tydligen i en mycket upprörd sinnesstämning. "Vi upplevde", sade hon, "i går en mycket märkvärdig dag".

"Var så god", bad jag, "och tala om, hur det var".

"Jo, för det första var min man så upptagen från morgon till kväll, att han inte ens hade tid att äta förrän sent på kvällen."

"Vad gjorde han då?"

"Predikade, predikade hela dagen om Jesus. — Och så var det något så märkvärdigt, som hände herr Liang. Ni vet ju, vem jag menar".

"Ja visst, ja visst!"

"Jo, herr Liang blef för två år sedan beordrad att med en större truppstyrka draga ut emot de rövare, som härja i trakten av Kanton. Han är en duktig militär och lyckades bra i sitt förehavande. Men till gengäld bemäktigade sig rövarna hans ende son, en sjuttonårig pojke, och begärde för honom en lösenssumma så stor, att familjen icke mäktade komma ut med den. Under två år har gossen varit i rövarnas händer, och föräldrarna ha inte vetat, om han levde eller ej. Liangs gamla mor har i stället för att trösta sin son gråtit dag och natt samt förebrått honom, att han blivit militär och därigenom dragit olycka över henne. I sin förtvivlan reste den stackars Liang till sist hit till min man för att för honom utgjuta sitt förtvivlade hjärta, och min man visade honom vägen till Jesus såsom hans enda hopp. Enkelt och kärleksfullt har han visat honom, inte bara att Jesus är mäktig att frälsa själen, utan också att intet är för honom omöjligt. Herren öppnade hans hjärta, såsom ni redan hört. Han blev övertygad om sanningen och anförtrodde både sig själv och sin son i *hans* händer, som bjudit de betungade att komma till honom. Det var dock först den 16 september, som han riktigt kunde lägga ifrån sig bördan — den gnagande oron för sonen — och lämna hela omsorgen åt Gud. I går kom telegram från herr Liangs hustru med underrättelse, att sonen kommit välbehållen hem, och det utan att någon lösen behöft erläggas. Herr Liang ville tacka min man, men han svarade: 'Tacka inte mig! Tacka Herren! Han allena har utfört detta under.'"

Med stort intresse avvaktade vi brev. Ett sådant anlände tio dagar senare från fru Liang. Hon berättade, att mellan den 16—20 september hade en mindre strid stått mellan soldater och rövare. Den slutade med, att rövarna togo till flykten. En av dem, som släpade på en stor säck, blev nedskjuten. Soldaterna öppnade säcken i tanke att i den finna allehanda rövat gods. Men vad funno de? Jo, herr Liangs unge son alldeles oskadad! Snart var han återförd till sin sörjande mor och farmor, medan den glädjefulla tilldragelsen telegrafiskt meddelades hans far i Peking. — Var det väl underligt, om herr Liang nu blev mycket angelägnare än förut att vid första tillfälle genom dopet få bekänna sin tro på den Gud, som han lärt känna som en hjälpare i nöden, såsom en bönhörande Gud?

Kristi kärlek tvingar mig.

"Var så god, kyrkoherden! Här har jag med mig litet för missionen, som vi fingo höra om i förra veckan."

Rakel B., en ung sömmerska, lade hastigt ett litet paket i kyrkoherdens hand och ämnade därefter genast aflägsna sig.

"Nej, vänta ett ögonblick, Rakel", bad kyrkoherden.

Härmed öppnade han det lilla paketet. Det innehöll idel silfvermynt. Han räknade dem.

Hela tjugu kronor — från Rakel! Han såg framför sig det lilla rum, hvarifrån flickan just hade kommit, den torftigt möblerade kammare, som hon kallade för "hem". Han visste, hur hon sträfvade och arbetade för sitt lefvebröd. Och nu — nu hade hon kommit med allt detta!

"Rakel, min kära flicka", sade den gamle kyrkoherden, "jag kan inte ta allt det här. Det är för mycket. Det vore inte rätt!" Och han räckte henne det nyss mottagna paketet.

"Nej, nej", utbrast hon. "Ni måste ta det. O, ni måste ta det! Se, *Jesu kärlek har kommit in i mitt hjärta.* Det är för *honom*, ser kyrkoherden, och för de där stackars människorna i Kina, som ha det så mörkt i sina hjärtan." Och borta var hon.

Hemgånget ombud.

Den 17 d:s hemkallade Herren ett af missionens ombud, kyrkoherden i Östad, *Kristian Torin*, i en ålder af 79 år. Den hädangångne var en ovanligt vidhjärtad man, som gärna deltog i ordets förkunnelse, hvarhelst tillfälle erbjöds, som hade kärlek till allt Guds folk och varmt nitälskade för själars frälsning. Innerligt fröjdades han öfver Guds storhet och uppenbarelse både i nådens och naturens rike. Nu får han med afhöljdt ansikte skåda Herrens härlighet.

Missionärernas adresser.

Aug. och Augusta Berg, Th. och Sekine Sandberg, Carl och Ethel Blom, Fredrika Hallin, Frida Prytz, David Landin:	Swedish Mission, Yuncheng, Sha. N. China.
Henrik och Hilma Tjäder:	Swedish Mission, Chiehchow, Sha. N. China.
Oscar och Gerda Carlén:	Swedish Mission, Juicheng via Chiehchow, Sha. N. China.
Verner o. Gertrud Wester, Maria Nylin, Svea Wibell:	Swedish Mission, Puchowfu, Sha. N. China.
Axel och Anna Hahne, Agnes Forssberg, Maria Björklund:	Swedish Mission, Ishih, Sha. N. China.
Nils och Olga Svensson, Josef och Johanne Olsson:	Swedish Mission, Tungchowfu, She. N. China.
Hugo och M. Linder:	Swedish Mission, Pucheng, She. N. China.
Rob. och D. Bergling, Emmy Ohrlander, Ester Berg:	Swedish Mission, Hoyang, She. N. China.
Ingeborg Ackzell:	Swedish Mission, Hsiao I-chen, Ueinan. She. N. China.
Anna Eriksson:	Swedish Mission, Hancheng hsien, She. N. China.
Ossian och Edith Beinhoff, Anna Janzon, Ebba Burén:	Swedish Mission, Honanfu, Ho. N. China.
Maria Pettersson, Maria Hultkrantz:	Swedish Mission, Sinanhsien, Ho. N. China.
Malte och Ida Ringberg, Rikard och Hildur Andersson:	Swedish Mission, Mienchih, Ho. N. China.
Ester Jonsson, Estrid Sjöström:	China Inland Mission, Yangchow, Ku. China.
Martin Lindén:	China Inland Mission, Anking, An. China.

Hemmavarande missionärer.

Fru Inez Bölling samt missionär och fru N. Högman, Robertslund, *Djursholms Ösby.*

Missionär och fru G. A. Stålhammar, Segersta, *Södertälje.*

Fröken Emma Andersson, Tulegatan 35, *Stockholm.*

Svenska kyrkans mission.

Såsom under föregående år bedrifves genom Svenska kyrkan mission i *Sydafrika* och *Sydindien.*

I *Afrika* arbetas bland zulufolket i Natal, Zululandet och Transvaal samt bland karangafolket i Rhodesia.

Arbetet bland *zuluerna* utföres på 8 hufvud- och 52 bistationer jämte 146 predikoplatser; bland *karangerna* på 1 hufvud- och 4 bistationer jämte 4 predikoplatser.

Missionsarbetarna på detta fält utgöras f. n. af 12 pastorer, 11 lärarinnor och 3 sjuksköterskor, inberäknadt de tjänstlediga och nyantagna missionsarbetarna. De infödda medarbetarna äro 108, af hvilka 6 äro prästvigda.

Församlingsmedlemmarnas antal uppgick vid 1914 års slut till 5,710 i Natal, Zululand och Transvaal samt till 24 i Rhodesia. Härtill komma hednakristna till ett antal af 1,520, hvilka i Johannesburg stå under missionens vård. I 53 skolor undervisades 1,571 barn. Härtill kommo 11 aftonskolor med 563 lärjungar och 52 söndagsskolor med 1,041 elever.

I *Sydindien* missioneras bland tamulfolket i Tamullandet och på ön Ceylon. Missionsstationerna äro 11, hvartill komma 194 bistationer, däraf 51 med gudstjänstlokaler.

Här räknar missionen f. n. 12 pastorer, 1 läroverksföreståndare, 1 missionsläkare, 7 lärarinnor och 1 sjuksköterska, hvartill komma 184 infödda medhjälpare, däribland 7 pastorer, 146 lärare och lärarinnor, 20 kateketer och evangelister samt 11 bibelkvinnor.

Församlingsmedlemmarnas antal uppgick den 31 dec. 1914 till 2,867. Skolorna voro då till antalet 57 med 3,180 lärjungar.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1916